Дайте мені коня мого,
Дайте вороного;
Пустіть мене, пустіть мене
В поле на дорогу.
Я уздою золотою
Коня зануздаю;
Вітром буйним пронесуся
До рідного краю.
Кінь козачий — не ледачий —
Полетить до стану.
Між хатами, курінями,
Як вкопаний, стане.
Та й скочу я з вороного,
Землю поцілую,
З горілкою до губ моїх
Чарку притулю я.

Тихо, тихо... Нема коня,
Нема вороного, —
Не пускають козаченька
В поле на дорогу.
Понесеться пан кошовий
Без мене на січу;
Зійде сонце в чистім полі —
Я його не стрічу.
Буде буйно шабля гостра
Ляха, турка бити,
Будуть з гиком запорожці
По морю летіти...
Ой коли б хто подав мені
Коня вороного,
Ой коли б хто пустив мене
В поле на дорогу!..

***